

Berend Strik - 'Threads That Echo'

04.09 - 25.10.2025

Hopstreet Gallery heeft het genoegen u uit te nodigen voor de eerste solotentoonstelling 'Threads that Echo' van de Nederlandse kunstenaar Berend Strik.

Berend Strik gaf deze nogal raadselachtige titel aan zijn eerste tentoonstelling bij de Hopstreet Gallery, maar kijkend naar zijn werk wordt de betekenis duidelijk.

Wanneer de bezoeker de eerste ruimte betreedt wordt hij/zij onmiddellijk getroffen door een groot, kleurig werk. Een Pollock? Nee een Strik! Strik legt over deze, door Pollock ongekozen, samenwerking uit hoe hij zich verhoudt tot de kunstgeschiedenis, tot de 'grote' meesters, zijn iconen. Het werk is opgebouwd uit fotografische beelden die vervolgens bewerkt zijn met textiele technieken waaronder draden, appliques en verschillende soorten steken. Het is een niet veel geziene combinatie, fotografie en textiel. De keuze van fotografie was voor Strik, die ook tekeningen, keramiek en theater maakt, gebaseerd op een van de essentiële eigenschappen van de fotografie. "Een foto toont een afbeelding van dat wat er eens was maar niet meer fysiek te zien is. Het bestaat niet, maar is in een fotografisch beeld te zien. Herinneringen, verwijzingen, beschrijvingen, suggesties en plaatsbepalingen maken er allemaal deel van uit." En de textiel breekt die ruimte open. Het werk over Pollock behoort tot een project waar Strik al enkele jaren aan werkt Deciphering the Artist's Mind. Daarin probeert hij zijn positie te bepalen tegenover de kunstgeschiedenis, zijn plaats als kunstenaar in de maatschappij.

De Nederlandse kunstenaar Karel Appel behoort ook tot zijn iconen en maakt ook deel uit van het project Deciphering the Artist's Mind. Appel werd berucht door zijn uitspraak 'Ik rotzooi maar wat aan.' In werkelijkheid, ontdekte Strik, liet Appel het onbewuste toe maar wist hij heel goed wat hij deed. En juist om zo'n verborgen betekenis te ontdekken of te benadrukken koos Strik ervoor sommige delen te bedekken met fluweel (wat verbergt het?) en er allerlei soorten steken, gaatjes, stoffragmenten aan toe te voegen daarbij werkt hij niet op een foto van een werk van Appel maar op een foto van een werk dat niet meer bestaat omdat Appel zelf dat al bedekt heeft met verf, gewoon overgeschilderd, maar nu onthuld door infrarood licht.

Strik vermijdt het woord borduren bewust omdat dit de gedachten van de kijker een bepaalde richting induwt, en dat wil hij juist niet. Hij wil dat de kijker zijn eigen context aan een werk geeft en daardoor het meer algemene bereikt. De studio van de kunstenaar betekent voor Strik dan ook vooral de plaats van genesis, de plek waar een werk ontstaat.

Ook de serie over de moeder die in een andere ruimte getoond wordt, heeft te maken met het idee van ontstaan. Door sommige delen te bedekken en andere te benadrukken ademen deze werken een subtiele intieme sfeer die algemeen herkenbaar is. Strik wil zo een gevoel van gedeelde herinneringen oproepen, een soort gevoel van 'oh ja, mijn moeder...' 'én we hebben allemaal een moeder'.

In Striks werk zie je heel duidelijk hoe het gemaakt is, in tegenstelling tot bijvoorbeeld een schilderij waar je alleen maar naar de suggesties kunt gissen. Je ziet letterlijk de steken, hoe een uit stof geknipte vorm is vastgenaaid, of hoe het stiksel varieert van grof tot netjes. Naaien is zo'n oeroude techniek; het is heel herkenbaar voor de hersenen. Menselijke hersenen hebben spiegelneuronen die resultaten koppelen aan bewegingen: spetters aan knoeien, snijwonden aan een mes.

Naaïen is net zo'n beweging, een beweging die diepgeworteld is in ons denken, die teruggaat tot het begin van de mensheid en de eerste samenlevingen. De combinatie van deze twee factoren, fotografie en naaien, doet iets met de hersenen. Aan de ene kant heb je de foto, die heel persoonlijk aanvoelt door zijn universaliteit. De foto wordt vervolgens doorboord door de vertrouwde bewegingen van het naaien. In onze gedachten horen deze elementen niet vanzelfsprekend bij elkaar, maar deze 'onverwachtheid' zorgt ervoor dat je blijft zoeken naar betekenis. Strik's kunst is een actieve gebeurtenis: een proces van bewerking, transformatie en herinterpretatie van beelden en materialen. Het is een spel tussen onthullen en verhullen, tussen de behoefte om te begrijpen en de noodzaak om ruimte te laten voor het onbekende. Het bewerken van foto's met naald en textiel is een vorm van dissectie en reconstructie.

"Als fotograaf leg ik vast en als bewerker van het beeld bevrijd ik het beeld weer. Dan pas krijgt de foto waarde van een autonome entiteit met aanwezigheid in hier en nu, aldus Strik.

Marja Bloem, directeur van de Egress Foundation

Berend Strik (Nijmegen, 26 april 1960) is een Nederlands beeldend kunstenaar die woont en werkt in Amsterdam. Hij studeerde van 1985 tot 1988 aan de Rijksakademie van beeldende kunsten in Amsterdam. Van 1998 tot 2000 volgde hij het International Studio & Curatorial Program (ISCP) in NY.

Het werk van Strik bevindt zich in verschillende openbare collecties in Nederland, waaronder het Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam; Fries Museum, Leeuwarden; Kunstmuseum, Den Haag; Museum Het Valkhof, Nijmegen; Rijksmuseum Twenthe, Enschede; Stedelijk Museum Schiedam, Schiedam; Stedelijk Museum Amsterdam, Amsterdam; Schunck Museum, Heerlen; Textielmuseum, Tilburg en het Museum De Domijnen, Sittard.

Daarnaast bevindt het werk van Berend Strik zich o.a. in de volgende bedrijfscollecties: Stichting Kunst & Historisch Bezit; ABN AMRO, Achmea Kunstcollectie; AKZO Nobel Art Foundation; AMC Kunstcollectie; de Bouwfonds Kunstcollectie; Kunstcollectie De Nederlandsche Bank; LUMC Art Collection; Ahold Collection; BPD Art Collection en de Rabo Kunstcollectie.

Momenteel is zijn werk te zien in de groepstentoonstelling '**Things I've Never Seen Before**', in het **Stedelijk Museum te Amsterdam**. Het is een selectie uit de schenking van galeriehouder en verzamelaar Fons Welters, die in 2022 een reeks bijzondere werken aan het museum schonk. De tentoonstelling loopt tot 19 oktober 2025.